

ὑπηρεσίας των. Μεταξὺ αὐτῶν εἰς χολός, εἰς κουφός καὶ εἰς μονόχειρ.

Ἡσθάνθην περισσοτέραν ἐγὼ συστολήν, ἐνώπιον τόσου πλήθους, τὸ ὅποιον ἐξελιπάρει θέσιν, ἢ δὲ προσφερομένη ἦτο μία καὶ μόνη καὶ αὐτὴ ὄχι καὶ πολὺ ἱκανοποιητικὴ. Μετὰ σύντομον προανάκρισιν περὶ τῶν προσόντων, εὐρέθην εἰς δύσκολον θέσιν. Πῶς νὰ ἐκλέξω; Ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν; Ἀπατᾷ τόσον εὐκόλα. Ἀπὸ τὴν ψυχολογικὴν μου ἱκανότητα; Ἐχει καὶ αὐτὴ τὰς πλάνας της. Ἀπὸ τὰς διαβεβαιώσεις των; Λέγει ὁλος ὁ κόσμος τόσα ψέμματα!

—Εἶμαι πτωχὸς οἰκογενειάρχης.

—Εἶμαι πολὺ τίμιος.

—Εἶμαι νέος ὁρφανός.

—Ξεύρετε, εἶμαι ἀπὸ οἰκογένειαν ὀπλαρχηγῶν.

—Ξεύρω τὸσας γλώσσας.

—Εἰργάσθην ὡς δημόσιος ὑπάλληλος ἐπὶ 30 ἔτη καὶ ἐπῆρα πρὸ ὀλίγου τὴν σύνταξίν μου.

—Πάρτε με, κύριε, μὲ δοκιμὴν. Στὴν ἀρχὴ

δὲν θέλω πληρωμὴ. (Αὐτὸς ὠρισμένως ἦτο ὁ εὐφυέστερος).

Ἄλλος, διὰ νὰ ἐκπορθήσῃ τὴν θέσιν, σκῦβει καὶ μ' ἐρωτᾷ εἰς ὕψος ἐμπιστευτικόν:

—Εἴσθε ἀντιβενιζελικός;

—Γιατὶ ρωτᾷς;

—Διότι νομίζω πῶς εἴμεθα τῶν αὐτῶν φρονημάτων. (Αὐτὸς ἦτο φανερὰ ὁ περισσότερον Ρωμηὸς ἐξ ὧν).

Ποῖον ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα ὅλης αὐτῆς τῆς κινητοποιήσεως;

Δὲν προσέλαβα κανένα.

Μετὰ δύο ἡμέρας, συναντῶ ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν ἐξώθυράν μου ἓνα νέον. Τὸν ἠρώτησα τί θέλει.

—Ἐδημοσιεύστε μίαν εἰδοποίησιν ὅτι ζητεῖτε ὑπάλληλον. Ἐάν...

—Εὐχαρίστως.

—Καὶ τί δουλειὰ θὰ κάνω;

—Θὰ δέχεσαι ἐκείνους ποὺ ζητοῦν θέσιν...

Τὸν ἀφῆκα κεραυνόπληκτον καὶ ἔφυγα.

ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ

ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ

ΤΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΚΑΛΠΟΣ

Ποία ὑπῆρξεν ἡ γυναικεία καλλονὴ τοῦ

ΙΗ' αἰῶνος ἐν Γαλλίᾳ;

Ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΗ' ἡ γυναικεία καλλονὴ κάμνει τὴν πρώτην ποιητικὴν καὶ θελκτικὴν ἐμφάνισίν της εἰς τὴν γαλλικὴν Τέχνην.

Εἰς τὰς χεῖρας τῶν Βατιῶ, Μπουσέ, Σαρυτέν, Λατούρ, Γκρέζ, Σαιντ-Ωμπέν, Φραγκονάρ, Πрунтон, κυρίας Βιζέ-ντέ-Λεμπρέν, ὁ χρωστήρ ὡς μαγικὴ ράβδος, δημιουργεῖ ὅλα τὰ μαγικά θέληγτρα τῆς γυναικὸς εἰς ἁποῖαν ἀποθέωσιν τῆς Καλλονῆς. Κάτω ἀπὸ τὰ ἐρωτικὰ μυθολογικὰ συμπλέγματα τῶν φατνωμάτων, ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἐμπεπτασμένους διὰ λειοσηρικοῦ τοίχους, ἡ γυνὴ μὲ κόμην πουδραρισμένην, περιβεβλημένη ὑφάσματα ποῦ σχηματίζουν ἐπάνω της τὰς χαριεστέρας πτυχάς, προσωποποιεῖ τὴν εἰκόνα τῆς ἡδονῆς καὶ τῆς ὥραιότητος.

Λοιπὸν ὅλαι αὗται αἱ προσωπογραφίαι νεαρῶν γυναικῶν αἱ ὀφειλόμεναι εἰς ἄνω τῶν 140 καλλιτέχνας ὁμοιάζουν μὲ ἀναμνήσεις, μὲ σκιὰς συγκεχυμένας μέσα εἰς τὰ νάματα ἑνὸς κατόπτρου καὶ αἱ ὅποιαι μικρὸν κατὰ μικρὸν γίνονται εὐκρινέστεραι διὰ νὰ ἐξαλειφθοῦν ὅταν τὸ κάτοπτρον λείψῃ. Εἶναι αὗται πράγματι ἡ ἀντανάκλασις τῆς ἐποχῆς αὐτῆς τῆς τόσῃ ἐγγὺς εἰς ἡμᾶς καὶ τόσῃ μακρυνῆς, ἑνὸς τῶν θαυμάτων τῆς ἱστορίας, μιᾶς τῶν ἐποχῶν ἐκείνων περὶ ὧν δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι δὲν θὰ ἐπανέλθουν ποτέ. Ἐποχῆς ἰδανιστικῆς καὶ

ἐν τούτοις φιληδόνου, ἐποχῆς μελαγχολικῆς διὰ τὴν ὁποίαν ἡ ζωὴ ὑπῆρξεν ἐν μειδίᾳ, ἐποχῆς ἐλευθεριαζούσης κατ' ἥν, ἡ ἐλευθεριότης ἀντικατέστησε τὴν ἀνεξιθρησκείαν ὅπλον ἐπαναστατικόν!

Καμμία ἀπὸ αὐτὰς τὰς προσωπογραφίας δὲν εἶνε ὁμοία μὲ τὴν ἄλλην καὶ ἐν τούτοις ὅλαι ὁμοιάζουν. Ἡ προσωπογραφία εἶναι ὀλιγότερον ἢ διερμηνεύσεις τῆς μορφῆς τοῦ προτύπου ἢ ἡ ἀκριβὴς εἰκὼν τῆς ψυχικῆς καταστάσεως τοῦ καλλιτέχνου. Καὶ αὐτὸς εἶτι ὁ δευτέρας τάξεως καλλιτέχνης ἔσχε, κατὰ τὸν ΙΗ' αἰῶνα, τὸ κατὰ ὑπόπτερον ἐκεῖνο χάρις εἰς τὸ ὅποιον αἱ εὐρύτεραι φιλοσοφαί περιλαμβάνονται εἰς τὸ μειδίᾳ ἑνὸς στόματος.

Καὶ ἔπειτα ἐνυπῆρξεν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τοσαύτη αὐθόρμητος ἁρμονία, ὥστε ἡ γυνὴ ἔχει τὴν γενικὴν ὁμοιότητα καθὼς καὶ ὁ καλλιτέχνης, καὶ συνεργάζεται τρόπον τινὰ μετ' αὐτοῦ, καὶ εἶνε ἄλλο αὐτὴ ἄνθος ἐπὶ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ δένδρου.

Ὁ ΙΗ' αἰὼν ἦτο ὁ αἰὼν κατὰ τὸν ὅποιον αἱ μαρκησίαι καὶ αἱ ἀσταί, αἱ ἡθοποιοί, αἱ θαλαμηπόλοι, ἐφάνησαν συναντώμενοι ἀκόπως ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ καὶ τῇ ἱκανότητι τοῦ νὰ εἶνε ὅλαι πολύτιμα πετράδια μαρμαρυγῆς ἐπίσης ἀμέμπτου εἰς τὸν στολισμὸν τῆς ζωῆς. Βλέπει κανεὶς πλανωμένην ἐπάνω εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ πρόσωπα τὰ ὅποια ὁμοιάζουν πρὸς ὀπτασίας, καὶ ποῖαν ἐμφυτον ἀγχνίονα ἢ ὅποια ὑπερτερρεῖ τὴν μεγάλην διάνοιαν, καὶ ποῖαν εὐγένειαν ἐλαφρὰν ἢ ὅποια δὲν ἔχει ἀνάγκην ἡθικῆς, καὶ

ποιναν ἀερίνην καὶ μυστηριώδη χάριν ἀνωτέραν τοῦ κάλλους. Ἵσως ἦτο αὐτό τὸ τελευταῖον ἔαρ τῶν ἀνθρώπων.

Ὅλαι αὐταὶ αἱ μορφαὶ μᾶς ἀποκαλύπτουν τὸ παρελθὸν τῆς Γαλλίας, καθὼς τὸ ἄρωμα ἐνθυμίζει γυναικα τὴν ὁποῖαν δὲν βλέπομεν πλέον. Τὸ ὁσφρανόμεθα, ἀλλ' εἶνε πλέον δι' ἡμᾶς ἀσύλληπτον.

ΑΠΑΝΘΙΣΜΑΤΑ

Ὁ γνωστότατος χρονογράφος κ. Ν. ἔγραψε:

«Ἐχασαν τὴν φιλόφρονα φρεσίν τῆς φιλοφροσύνης».

Ὁ ἴδιος ἀλλαχοῦ: «Τὸ μυστήριον τῆς αἰωνίας αἰωνιότητος».

Ἀπὸ περιγραφὴν διαλέξεως:

«Ἡ Μάτα Χάρι ὑπῆρξε ἡ χαριτωμένη φαβορίτα τοῦ Παρισιῦ». Καὶ νὰ γράφονται αὐτὰ τὴν ἐποχὴν ποῦ ἐξέλιπον ἐντελῶς σχεδὸν αἱ φαβορίτες.

Ἀπὸ κριτικὴν τοῦ κ. Κουκούλα διὰ τὸν κ. Χάρην:

«Ὁ συγγραφεὺς θυιάζει τὴν συναισθηματικὴ καὶ τὴ ψυχολογικὴ του πρόθεσις στὴ προσπάθεια μιᾶς ἱμπερσιονιστικῆς διακοσμητικῆς μανιέρας ποῦ ὑπερβαίνει καὶ τὴν ὑπερβολή. Σ' αὐτὰ ὁ ἀντικειμενικὸς ὁ σύψυχος κόσμος δὲ μᾶς δίνεται σὰ διακοσμητικὴ πλαισιομένης ζωϊκῆς δράσεως σὲ τρόπο ποῦ νὰ κυριαρχῇ ἡ προσπάθεια καὶ νὰ φαίνεται πῶς περιμένει ἕνα νέο διακοσμητικὸ διαίσθημα ἀπὸ τὴ συναισθηματικὴ καὶ τὴ ψυχολογικὴ πρόθεσις».

Ἀλλερ μπαλέρ, ξιφίρ μαλέρ.

Ἀπὸ διήγημα τοῦ κ. Παρορίτου:

«Τὸ σακάκι ἄφηνε τοὺς χοντροὺς πισινούς του νὰ προβάλουν σὰ διπλοκάρβελλα».

«...σκουπίζοντας τὴ μύτη του ποῦ ἔτρεχε κάντιο». Αἱ νιφάδες τῆς χιόνος ἀποκαλοῦνται «πιτουρίδα».

Καὶ ἐξακολουθεῖ ἡ ἄβρα καὶ καλαίσθητος φρασσεολογία τοῦ συγγραφέως, ὅστις εἶνε καὶ καθηγητής.

Ἀπὸ μουσικοκριτικὴν κυρίας διὰ μίαν πιανίστριαν.

«Ἡ σολιστικὴ πλαστικότης τοῦ παιξίματός της...» Ἄν δὲν ἦτο μαλλιάρη ἡ γράφουσα, θὰ ἐλέγαμεν ὅτι πρόκειται περὶ σχολαστικῆς σαχλικότητος τῆς ἐκφράσεως. Ἡ ἴδια, περὶ πιανίστα: «Τὸ παίξιμό του γωνιῶδες, ἀγκαθωτό».

Ἀπὸ ἱστορικὴν μελέτην δημοσιογράφου:

«Καθ' ἣν ἐποχὴν εἰς τὰ μέγαλα καὶ τὰς ἐπαύλεις τῆς κοτοκρατείας Ρώμης, ὠργιάζον οἱ Νέρωνες καὶ οἱ Καλλιγοῦλαι, ἐγενᾶτο εἰς τὴν Παλαιστίνην ὁ Λυτρωτὴς τοῦ Κόσμου!!»

Ἀπὸ κριτικὴν:

«...μία τεχνικὴ τριμένη, ἡ ὁποία δρέπει μὲν χειροκροτήματα τῶν ἀνιδέων, ἀλλ' ἀποτελεῖ παρὰ τὸν ὅσον τοῦ ὁποίου ροχαλίζει μακαρίως τὸ αἶσθημα τοῦ ἡθοιοιοῦ».

Περιγραφὴ κοσμικογράφου διὰ μίαν διάλεξιν ξένου:

«Παρουσιαστικὸν εὐσυνπάθητον, μαεστρία ὁμιλητικὴ, μελιρότης φωνῆς, πολυχρωμία τόνου, χειρονομία ὀλιγοκύμαντος ἀλλὰ seigneuriale».

Ἀπὸ μία «νουβέλλα» τοῦ κ. Πικροῦ:

«Ροφῶντας τὶς μύξες τοὺς τὰ κουτσούβελα, μὲ τὰ πεσμένα βρακιά. Οἱ γκαστρομένες σταυροκοποιοῦνται, οἱ κοπέλλες γελλοῦν τὸ στυφὸ γέλοιον. Ὁ Θεὸς νὰ βάλῃ τὸ χέρι του».

Μακάρι νὰ τὸ ἔβαλε διὰ νὰ μὴ ἐγράφετο ἡ βρωμερὰ περιγραφὴ.

Ἀπὸ ἐπικηδεῖον λόγον:

«Σήκω...δὲν ἀκοῦς; Κοιμᾶσαι; Σὲ μένα ἔλαχεν ὁ κλῆρος διὰ νὰ σοῦ σφίξω γιὰ τελευταία φορὰ τὸ νεκρικὸ σου χέρι...Μεῖνε λοιπόν, μὴ φεύγης...»

Ὅσον καὶ ἂν ὁ ἀγορητὴς ἔσφιξε τὸ νεκρικὸ χέρι, ὁ νεκρὸς ἀσφαλῶς θὰ ἔφυγε διὰ νὰ μὴ ἀκούσῃ τὴν συνέχειαν τοῦ ἐπικηδεῖου.

Ἀπὸ κριτικὴν διὰ μίαν βιολονίστριαν:

«Θαυμασία καλλιτέχνις ποῦ ἀπὸ τὰ νεκρὰ ξύλα καὶ τὰ ξεραμένα ἔντερα ἀθῶων καὶ ἀνυπόπτων προβάτων εἶνε ἱκανὴ νὰ βγάλῃ φῶς, λίγη μαγεία...»

Καὶ ὅμως, θὰ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι ἀπὸ τὰ ἔντερα τῶν ἀθῶων προβάτων θὰ ἔβγαине ἀντὶ μαγείας, μαγειρίτσα...

Ἀπὸ πολιτικὸν ἄρθρον:

«Ἡ...κακοειθισμένη, παίζουσα...».

Περιγραφὴ ταξιδιώτου:

«Ἐμαθήτευσαν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον (Βιέννης) καὶ μερικὲς φοιτητρίαι, εὐμορφες ἡ καυμενοῦλες σὺν τῷ κρῦν νερῷ τοῦ γιάτσιου, τρυφερὲς ὡς ζυγούριον Ἑλληνοσερβικόν, ἀθῶες ὡς γατάκια μὴ ἀναβλέψαντα ἀκόμη καὶ ζανθὲς σὺν κελνερίνης ὑπογείου Ἑλντιοράντο».

Ἄλλαι ὠραῖαι ἐκφράσεις:

«...προσφατοποιηθὲν ἀπὸ τὰ Ἑρτζιανὰ κύματα».

«Ὁ κ. Γ. παρεσκινίαζε ὑπὲρ τοῦ εὐρυτάτου συνασπισμοῦ».

«Τὸ ἀκροατικὸν κοινόν».

Καὶ μερικὰ τυπογραφικὰ λάθη ἀπὸ τὰς Ἀθηναϊκὰς ἡμερίδας:

«Ἐπὶ τῇ ἐπὶ τῇ ἐκλογικῇ νίκῃ συνεκροτήθη μέγα συλλυπητήριον» (Συλλαλητήριον).

«Τὰ μάτια της, βώδια ἀνοιγμένα» (ρόδια).

«Τὰ καθίσματα εἶνε ἀναρίθμητα» (ἀνάρηματα).

«Πολύτιμον βιβλίον διὰ τὰς ἀποθήκας...»

Δὲν ἐπρόκειτο διὰ βιβλίον μαλλιάρων, ὅτε ἡ εἰδιοποίησις θὰ ἦτο ὀρθή, ἀλλὰ διὰ τὰς ἐν αὐτῷ περιεχομένας ὑποθήκας πρὸς τοὺς νέους.

«Εἰς τὸν βιομήχανον κ. Μ. ἀπενεμήθη ὑπὸ τῆς Α.Α. τοῦ Μάπα ὁ χρυσοῦς σταυρὸς τοῦ Ἀγ. Γρηγορίου».

Τοιουτοτρόπως ὁ Πάπας γίνεται...λάχανον

Ἀπὸ περιγραφὴν ληστείας:

«Ὁ κομιστὴς τῶν λύτρων θὰ ἀκολουθήσῃ τὴν δημοσίαν ὁδὸν βαδίζων εἰς τὸ ἀπειρον ἵνα θεαθῇ ὑπὸ τῶν ληστῶν».

Ὅπου ὁ κομιστὴς τῶν λύτρων γίνεται ἀερόλιθος.